

20. ledna

BL. ANGELA PAOLIOHO, KNĚZE

Francesco Paoli se narodil 1. září 1642 v toskánské osadě Argigliano [ardžil-jáno]. V osmnácti letech vstoupil, spolu se svým bratrem, do karmelitánského kláštera v nedalekém Fivizzanu [fividzánú], roku 1661 složil sliby a přijal řeholní jméno Angelo [andželo]. Primiční mši svatou sloužil 7. ledna 1667 ve Florencii. Po studiích působil na různých místech toskánské provincie, až byl roku 1687 definitivně povolán jako novicmistr do římského konventu San Martino ai Monti. Vynikal úctou ke Kristovu kříži a zejména k Eucharistii, věnoval se duchovnímu doprovázení. Svě povolání rozpoznal v péči o chudé a nemocné, jimiž byl nazýván „Frate Carità“ nebo „Padre dei poveri“ (Bratr Lásky nebo Otec chudých). Se svolením představených připravoval jídlo pro hladovějící, navštěvoval chudé rodiny a vězně, ošetřoval nemocné. Denně docházel do nedalekého špitálu San Giovanni, založil dům pro doléčení propuštěných pacientů. Svou obětavostí a důvěrou v Boha získal mnoho podporovatelů a spolupracovníků z různých stavů i společenských vrstev, zároveň byl pro rozsah své charitativní činnosti vážně odmítán některými spolubratry. Zemřel 20. ledna roku 1720 v Římě, pohřben je v basilice San Martino ai Monti. Za blahoslaveného byl prohlášen v roce 2010.

Společné texty o duchovních pastýřích, nebo o svatých, kteří vynikali milosrdnými skutky.

Modlitba se čtením**DRUHÉ ČTENÍ**

Kantikum bratra Angela, nazývaného „Bratr Lásky“

(„Kantikum“ obsahující citace výroků Angela Paoliho bylo sestaveno z úryvků „Informativního procesu“, vypracovaného v Římě v roce 1734, a „Apoštolského procesu“ z roku 1754.)

Kéž bych mohl obětovat svůj život pro milosrdnou lásku!

Kdybych pohnul rukou nebo udělal nějaký krok, a neučinil to z lásky k Bohu, považoval bych se za největšího nevděčníka na světě, protože tím, co máme vložit do služby jemu, je pouze a jedině láska.

Je třeba milovat Boha celým srdcem a celou duší a milovat i své bližní – zvláště chudé – natolik, že nebudeme cítit chlad a nezmocní se nás strach. Vždyť kolik toho pro nás vytrpěl

sám Bůh, aby nás osvobodil z ďáblova otroctví a znovu nám umožnil vstoupit do Ráje? A my bychom nechtěli snést ani nepatrné nepohodlí, zimu či horko při službě Bohu v lidech chudých a zejména v nemocných? Je třeba se třást před chladem zlořečeného hříchu, který zabíjí duši a odnímá jí krásu Boží milosti.

Já v těchto chudých poznávám nejvýznamnějšího ze všech lidí – totiž našeho Pána Ježíše Krista. A poněvadž jsem zaměstnán službou tomuto vznešenému Pánu, nemohu nabízet setkání hned tak někomu jinému.

Kdo odbývá chudé, odbývá Boha, protože v chudých poznáváme chvályhodného Boha. A jako nelze vznešeným osobám této země vyhrožovat ani je odbývat, ale s úctou je napomenout, je-li to třeba, podobně musíme jednat s chudými: nepohrdat jimi, nechovat se k nim neuctivě slovy ani skutky, ale v případě nutnosti je napomenout s láskou a s úctou.

Před Bohem jsme si všichni rovni. Zde na světě se mezi lidmi dělají rozdíly podle jejich společenského postavení, ale v budoucím čase bude mít před Bohem větší zásluhy ten, kdo vykonal více dobra. Jsme totiž dětmi téhož Otce, který nás tolik miluje, proto se i my máme navzájem milovat. Kde jsou chudí, tam je i Bůh. Kdo hledá Boha, musí ho jít hledat mezi chudé. Vždyť Boha nacházíme právě uprostřed nemožnosti a chudoby.

Dávejte almužnu, kdekoli chcete: dílo lásky je Bohu příjemné všude, a ať už se děje skrze ruce kteréhokoli člověka.

Považujte za jisté, že chceme-li, aby se naše milosrdná láska líbila Bohu, musíme ji uskutečňovat ve skrytosti a bez okázalosti. Když prokazujeme lásku, ať jedna ruka neví, co koná ruka druhá.¹

Na vysvětlení toho, proč se oblékal jen velmi nalahko, říkal: Chudí potřebují pomoc mnohem víc než já. Spíš než aby trpěli oni, je lépe, abych trpěl já sám.

Sloužíme-li chudým, sloužíme Bohu, a službu Bohu není třeba opouštět kvůli setkávání se s lidmi světa.

Čím více je chudých, tím mocněji se projeví Boží Prozřetel-nost. Klidně si mohou přijít všichni chudí z celého Říma – já

se tím ani trochu neznepokojím: čím více se jich totiž objeví, tím větší množství prostředků mi pro ně svatá Boží Prozřetelnost pošle... Důvěřujeme-li Bohu, Boží Prozřetelnost nás nikdy nezklame: Mám mocného Správce a velikou spíž, a proto dávám chudým vše, co zrovna mám, s hlubokou důvěrou, že Bůh tyto mé zásoby den co den nově rozmnoží.

Chudí potřebují pomoc mnohem víc než já. Spíš než aby trpěli oni, je lépe, abych zimou a hladem trpěl já sám.

Chudým lidem je třeba dobře platit; a jednáme-li s chudými lidmi, nesmíme též příliš hledět na své úroky a zisky.

Bratři, chudoba a utrpení mohou velmi prospět naší duši. Budete-li s to přijmout utrpení, stanete se pravými Božími přáteli. Což nemůžeme my, kdo se těšíme ze zajištěného života, snést nějaké to strádání, jedná-li se o cestu vedoucí do Ráje? Dobro, které je pro nás připraveno, je nekonečné; chceme-li ho dosáhnout, musíme kráčet cestou, kterou nám ukázal Vykupitel a po níž tolik toužili svatí apoštolé a mučedníci.

Největší milostí, kterou by mi Bůh mohl prokázat, by bylo, abych mohl obětovat svůj život pro milosrdnou lásku, když už jsem jej nemohl obětovat pro víru, jak jsem po tom dlouhý čas toužil.

¹ Srov. Mt 6,3.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

2 Kor 8,9; 9,7-10

Ježíš Kristus, ačkoliv bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby, * on sám dá vzrůst plodům vaší štědrosti.

V. Bůh miluje radostného dárce, * on sám dá vzrůst plodům vaší štědrosti.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Bože milosrdenství, tys povolal blahoslaveného Angela k životu před svou tvář a dal mu účast na svém soucitu s nejposlednějšími ze všech lidí; dej, ať i my rozpoznáváme v chudých tvář tvého Syna a sdílíme s ním tvou dobrotivost ke všem. Neboť on s tebou...